

บทที่ 3

ปัญหากฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสวัสดิการนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

ปัจจุบันวงการกีฬาของเมืองไทยถูกยกระดับขึ้นมาจากเมื่อก่อนอย่างมาก กีฬาในยุคนี้กลายเป็นธุรกิจแบบเต็มตัว บางชนิดถูกพัฒนาต่อยอดไปสู่การเป็นอุตสาหกรรมระดับประเทศ เมื่อก่อนตัวชี้วัดความสำเร็จของกีฬาจะอยู่ที่การครองเจ้ากีฬาซีเกมส์, การได้เหรียญทองในกีฬาเอเชียนเกมส์ และ โอลิมปิกเกมส์ แต่ปัจจุบันกีฬาอย่างฟุตบอลกลายเป็นชนิดกีฬาที่มีแฟนกีฬาให้การติดตามจากการจัดระบบลีกอาชีพขึ้นมาอย่างล้นหลาม จากการเติบโตอย่างรวดเร็วของกีฬาอาชีพในเมืองไทย ทำให้กีฬาฟุตบอลกลายมาเป็นกีฬาที่สามารถทำรายได้เลี้ยงชีพและครอบครัวให้กับนักฟุตบอลได้ ซึ่งฟุตบอลลีกในประเทศไทยได้นำระบบการจัดการแข่งขันแบบลีกอาชีพมาจากประเทศอังกฤษ โดยนำมาปรับใช้กับระบบการแข่งขันฟุตบอลอาชีพของประเทศไทยเอง โดยสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ได้สรุปหลักการที่สำคัญเพื่อนำไปสู่การปฏิบัตินโยบายฟุตบอลอาชีพภายในประเทศให้มีความเป็นธุรกิจมากกว่าในอดีต คือ ได้มีการจดทะเบียนจัดตั้งบริษัทไทยพรีเมียร์ลีก จำกัด ซึ่งเป็นองค์กรนิติบุคคล ให้เข้ามาทำหน้าที่ในการบริหารควบคุมดูแลดำเนินการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพของไทย¹ และดำเนินการพัฒนาคุณภาพการทำงานของนักฟุตบอลภายในองค์กรด้วย โดยมีการจ้างบุคคลที่มีความรู้ความสามารถเข้ามาบริหารจัดการบริษัทไทยพรีเมียร์ลีก จำกัด ให้เป็นไปตามนโยบายที่สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ที่ได้กำหนดไว้ รวมถึงการดำเนินการให้สโมสรสมาชิกที่จะส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขันต้องจดทะเบียนเป็นบริษัทจำกัด จึงจะสามารถส่งนักกีฬาในสังกัดของสโมสรฟุตบอลของตนเข้าร่วมการแข่งขันได้ และต้องเป็นลูกจ้างของบริษัทจำกัดที่จัดตั้งขึ้นนั้นด้วย

จากการที่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพในสังกัดของสโมสรฟุตบอลที่จะส่งทีมลงทำการแข่งขันได้นั้น เจ้าของทีมหรือสโมสรต้องจดทะเบียนเป็นบริษัท จำกัด เมื่อจดทะเบียนเป็นบริษัท จำกัด นักกีฬาฟุตบอลก็ควรต้องเป็นลูกจ้างของบริษัท จำกัดนั้นด้วย ทำให้ต้องมีการทำสัญญาจ้าง

¹ สมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย. (2561). *ประวัติสมาคมฟุตบอลแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://th.wikipedia.org/wiki/ฟุตบอลในประเทศไทย>. [2561, 10 มกราคม]

นักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ทำให้ต้องศึกษาต่อไปว่า สัญญาจ้างในปัจจุบันระหว่างเจ้าของสโมสรกับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นสัญญาจ้างประเภทใด คือจะเป็นสัญญาจ้างแรงงาน หรือเป็นสัญญาจ้างทำของ หรือเป็นสัญญาจ้างไม่มีชื่อ เนื่องจากการศึกษาพบว่า สิทธิและหน้าที่ของคู่สัญญาข้อมุ่งขึ้นอยู่กับสถานะทางกฎหมายของสัญญาเป็นสำคัญ แม้จะมีการกำหนดรูปแบบสัญญาไว้ แต่ก็พบว่าในสัญญายังคงไม่มีความชัดเจนในหลายๆเรื่อง อาทิเช่น ในเรื่องของสถานะทางกฎหมายของสัญญา วัตถุประสงค์ของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ เนื่องจากการทำสัญญาคู่สัญญาคือสโมสรและนักฟุตบอลอาชีพมีอิสระในการเจรจาต่อรองข้อตกลงในสัญญา แต่ก็พบว่าเจ้าของทีมหรือสโมสนั้นๆเป็นผู้มีอำนาจในการกำหนดเงื่อนไขต่างๆไว้ในสัญญา มากกว่านักกีฬาฟุตบอลเองที่ไม่สามารถมีอำนาจต่อรองในการทำสัญญามากนัก ซึ่งแตกต่างกับต่างประเทศที่ส่วนใหญ่จะมีอำนาจในการเจรจาต่อรองเพื่อรักษาผลประโยชน์ให้กับตัวนักฟุตบอลอาชีพเอง

เมื่อพิจารณารายละเอียดของสัญญาจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพว่าเป็นสัญญาชนิดใดระหว่างสัญญาจ้างแรงงาน สัญญาจ้างทำของ หรือเป็นสัญญาจ้างไม่มีชื่อ ซึ่งได้ความว่า สัญญาจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่ใช่สัญญาจ้างทำของ เนื่องจากสโมสรไม่ได้จ่ายสินจ้างเพื่อมุ่งความสำเร็จของงานเป็นสำคัญ จึงมีลักษณะที่จะเป็นสัญญาจ้างทำของได้ โดยสัญญาจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพมีองค์ประกอบของสัญญาจ้างแรงงาน เนื่องจากสโมสรมีอำนาจบังคับบัญชานักกีฬาฟุตบอลอาชีพให้ปฏิบัติตามกฎของสโมสร อีกทั้งมีการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพตลอดระยะเวลาที่ทำงานให้กับสโมสร แต่อำนาจบังคับบัญชาของสโมสรมีลักษณะที่แตกต่างจากลูกจ้างทั่วไป เนื่องจากนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอาชีพที่มีความคล้ายกับที่เป็นลักษณะวิชาชีพที่ต้องอาศัยทักษะ ความสามารถ และความแข็งแรงของร่างกายของนักกีฬาฟุตบอล จึงมีดุลยพินิจในการตัดสินใจในการทำงาน ซึ่งหลักเกณฑ์นี้ทำให้สัญญาจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่ใช่สัญญาจ้างแรงงาน โดยแท้ แต่มีลักษณะที่มีความใกล้เคียงกับสัญญาจ้างแรงงานเท่านั้นเอง²

โดยประเด็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับการคุ้มครองนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ทำสัญญาไว้กับสโมสร มีประเด็นคำถามมากมายที่ตามมาอีกมากมาย แม้ปัจจุบันนี้จะมีพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 เพื่อเป็นกฎหมายที่จะส่งเสริมกีฬาอาชีพของประเทศไทยให้มีมาตรฐานทัดเทียมนานาประเทศ และกำหนดมาตรการคุ้มครอง ช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และพัฒนานักกีฬาอาชีพ บุคลากรกีฬาอาชีพ และผู้เกี่ยวข้องกับกีฬาอาชีพ เนื่องจากเล็งเห็นว่าอุตสาหกรรมกีฬาอาชีพของเมืองไทยกำลังเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่ก็พบว่า พระราชบัญญัติส่งเสริม

² สุรศักดิ์ ทองสุวิมล. (2558). *คู่มือผู้ตัดสินกีฬาฟุตบอล : FOOTBALL Referee Guide*. กรมพลศึกษา. หน้า 15.

กีฬาอาชีพ พ.ศ.2556 มีการบัญญัติถึงวิธีการช่วยเหลือ คຸ່ມครอง มีระบบทลงโทษหากมีการละเมิดไว้ชัดเจน แต่ก็ยังมีอีกหลายประเด็นที่ยังไม่มีการกำหนดไว้ชัดเจนเท่าที่ควร อันได้แก่ มาตรฐานการจัดกีฬาอาชีพ และมาตรฐานความปลอดภัยการแข่งขันกีฬาอาชีพ ประมวลจริยธรรม และจรรยาบรรณของนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ มาตรฐานการจ้างนักกีฬาอาชีพ การรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรของนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ รวมทั้งตลอดถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆที่กำหนด และการมีเสรีภาพในการรวมกลุ่มกันเป็นองค์กรเพื่อผดุงศักดิ์ศรีและการรักษาไว้ซึ่งผลประโยชน์ของสมาชิก รวมทั้งการเจรจาความตกลงร่วมกันกับสโมสรกีฬาฟุตบอลอาชีพ ที่เป็นกรณีอำนาจในการทำข้อตกลงแต่เพียงฝ่ายเดียวของสโมสรเท่านั้น นักกีฬาฟุตบอลอาชีพไม่มีอำนาจเจรจาต่อรองกับสโมสรฟุตบอลได้เลย ทำให้สัญญาที่ทำออกมาแล้ว นักกีฬาฟุตบอลอาชีพต้องยอมรับผลจากการทำสัญญาดังกล่าว แต่หากมีการทำเป็นสัญญาจ้างมาตรฐานขึ้นมาที่มีการกำหนดถึงค่าตอบแทน สวัสดิการ รวมไปถึงสิทธิและหน้าที่ และการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรมไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้สโมสรและนักกีฬาฟุตบอลอาชีพทุกคนต้องใช้สัญญาจ้างแรงงานที่เป็นมาตรฐานฉบับนี้ทุกคน ก็จะทำให้ปัญหาต่างๆไม่เกิดขึ้น แต่ในปัจจุบันยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานการจ้างไว้ ทำให้เกิดปัญหาในการทำสัญญากับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ไม่มีอำนาจในการเจรจาต่อรองกับสโมสรได้ ทำให้เกิดปัญหาระหว่างนายจ้างอันได้แก่เจ้าของสโมสรฟุตบอลกับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่มีการตกลงในเรื่องสวัสดิการให้กับนักกีฬาฟุตบอลแต่ละคน ไม่เท่าเทียมกัน ซึ่งจะได้กล่าวดังต่อไปนี้

3.1 ปัญหาด้านการจัดการเกี่ยวกับสวัสดิการให้กับนักฟุตบอลอาชีพ

จากการศึกษาถึงสวัสดิการแรงงาน ตามกฎหมายแล้วลูกจ้างนั้นพึงมีสิทธิได้รับสวัสดิการแรงงานด้านต่างๆที่นายจ้างต้องเป็นผู้จัดหาให้กับลูกจ้าง ซึ่งสวัสดิการแรงงานนั้นสามารถแบ่งออกได้หลายประเภทด้วยกัน อาทิเช่น สวัสดิการแรงงานด้านวันหยุด วันลา สวัสดิการด้านความปลอดภัย สวัสดิการด้านความมั่นคง สวัสดิการด้านเศรษฐกิจ เป็นต้น ตามกฎหมายแล้วนายจ้างต้องจัดให้มีสวัสดิการให้กับลูกจ้าง แต่จากการศึกษาถึงการทำสัญญาจ้างนักฟุตบอลอาชีพ เห็นได้ว่าสัญญาจ้างนักฟุตบอลอาชีพมีลักษณะของความเป็นสัญญาจ้างแรงงานในตัวของตัวเอง จากหลักอำนาจบังคับบัญชาของเจ้าของสโมสรที่มีต่อนักกีฬาฟุตบอล และนักฟุตบอลอาชีพก็ได้รับค่าจ้างจากเจ้าของสโมสรตลอดระยะเวลาที่ทำงานให้

แต่ข้อตกลงบางประการก็ไม่สามารถนำกฎหมายแรงงานมาบังคับใช้ได้ อาทิเช่นในเรื่องของวัน เวลาทำงาน รวมไปถึงการประกันภัยให้กับนักฟุตบอลอาชีพ ซึ่งสัญญาจ้างนักฟุตบอลอาชีพดังกล่าวทำให้มีลักษณะพิเศษที่แตกต่างไปจากสัญญาจ้างแรงงานทั่วไป โดยข้อกำหนดในสัญญาจ้างนักฟุตบอลอาชีพขึ้นอยู่กับข้อตกลงร่วมกันของกลุ่มสัญญาตามหลักการแสดง

เจตนาเป็นสำคัญ³ ทำให้เจ้าของสโมสรเกิดอำนาจต่อรองเจรจาเหนือกว่าคู่สัญญา อันเป็นสาเหตุหลักในสัญญาจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่มีการกำหนดสวัสดิการให้กับนักกีฬาฟุตบอลมีความไม่เท่าเทียมกันเกิดขึ้น อาทิเช่น

ข้อตกลงในสัญญาจะมีเงื่อนไขต่างๆมากมาย อันได้แก่ สถานที่ทำงาน เวลาในการทำงาน เนื่องจากขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าของทีมหรือผู้จัดการทีม แต่อาจจะไม่มีวันหยุดประจำสัปดาห์ เนื่องจากขึ้นอยู่กับตารางการแข่งขัน วันหยุดพักผ่อนประจำปีไม่สามารถหยุดในระหว่างฤดูกาลแข่งขันได้ เพราะนักฟุตบอลต้องรักษาสภาพร่างกายให้พร้อมที่จะแข่งขันตลอดเวลา การจ่ายค่าจ้างล่วงหน้า และการจ่ายค่าจ้างในการทำงานในวันหยุดไม่มีการกำหนดไว้เป็นพิเศษ การจ่ายค่าชดเชยเมื่อสิ้นสุดสัญญา⁴

สัญญาของนักฟุตบอลอาชีพบางรายถ้าว่านักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่มีชื่อเสียงในการทำสัญญาจ้างก็จะมีการทำประกันภัยให้กับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพไว้ด้วย แต่ถ้าหากเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ไม่มีชื่อเสียง หรือนักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ขึ้นมาจากการเป็นนักฟุตบอลเยาวชนก็จะไม่มีการทำสัญญาประกันภัยไว้ให้กับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพรายนั้นๆ ซึ่งถือว่าเป็นปัญหากับนักฟุตบอลอาชีพเป็นอย่างมากเพราะนักฟุตบอลอาชีพเป็นอาชีพที่ถือว่ามีความเสี่ยงเป็นอย่างมากที่จะประสบอันตรายต่อร่างกาย รวมไปถึงความเสี่ยงที่จะได้รับบาดเจ็บจากการทำงานให้นายจ้างเป็นอย่างมาก

ซึ่งผู้วิจัยเห็นได้ว่าปัญหาด้านการคุ้มครองด้านการประกันภัยของนักกีฬาฟุตบอลมีความสำคัญกับนักฟุตบอลอาชีพทุกคน และในการทำสัญญาระหว่างเจ้าของสโมสรกับนักฟุตบอลอาชีพก็ยังไม่มีการกำหนดไว้ให้กับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพทุกคน เป็นเพียงความสมัครใจของสโมสรกับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเท่านั้น ทำให้มีหลายสโมสรที่ไม่มีการกำหนดเรื่องประกันภัยให้กับนักฟุตบอลอาชีพที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของสโมสรทุกคน เป็นเพียงการทำสัญญาประกันภัยไว้ให้กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีชื่อเสียงเท่านั้น หรือในบางสโมสรแม้จะมีแพทย์หรือนักกายภาพที่ทำการรักษาพยาบาลในเบื้องต้น แต่ก็พบว่าอาการบาดเจ็บที่เกิดจากการฝึกซ้อมหรือแข่งขันอาจเป็นปัญหาที่รุนแรงจนเกินกว่าที่แพทย์หรือนักกายภาพประจำทีมจะทำการรักษาได้ บางรายอาจเกิดอาการบาดเจ็บเรื้อรังเกิดขึ้นจนทำให้เกิดเป็นปัญหาต่อไป คือปัญหาในการเลิกจ้างโดยอ้างเหตุการณ์บาดเจ็บของนักกีฬาแล้วไม่จ่ายค่าสินไหมทดแทนให้กับนักฟุตบอลอาชีพ ซึ่งมีความแตกต่างกับของประเทศอังกฤษเป็นอย่างมาก ซึ่งจะได้ทำการเปรียบเทียบในบทที่ 4 ต่อไป

³ ระเบียบข้อบังคับว่าด้วยการจัดการแข่งขันฟุตบอลอาชีพรายการ “ไทยลีก 1” พ.ศ. 2560. ข้อ 6. หน้า 16.

⁴ เรื่องเดียวกัน. หน้า 16.

3.2 ปัญหาการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมโดยอ้างเหตุแห่งการบาดเจ็บ

การเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม หมายถึง การที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างโดยไม่มีสาเหตุ หรือแม้มีสาเหตุอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่สาเหตุที่จำเป็นหรือสมควรจนถึงกับต้องเลิกจ้างลูกจ้างนั้น เช่น นายจ้างเลิกจ้างเนื่องจากโทษเรื่องลูกจ้างเป็นการส่วนตัว ลูกจ้างพูดคุยระหว่างการปฏิบัติงาน หรือการแต่งกายไม่เรียบร้อย เป็นต้น หรือสาเหตุในการเลิกจ้างอยู่นอกเหนือระเบียบข้อบังคับ หรือสัญญา หรือการเลิกจ้างโดยไม่มีพยานหลักฐานที่จะนำสืบข้อเท็จจริงให้สมกับข้ออ้างที่ นายจ้างอ้างว่าลูกจ้างกระทำความผิด หรือการเลิกจ้างลูกจ้างโดยลูกจ้างไม่มีความผิด หรือการเลิกจ้างโดยไม่เจตนาถ่วงถ่วงลูกจ้าง การกระทำดังกล่าวนี้ถือว่าการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม⁵

การเลิกจ้างจะเป็นธรรมหรือไม่จะต้องพิจารณาจากสาเหตุของการเลิกจ้างเป็นสำคัญ ดังนั้นการที่นายจ้างโดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้าหรือไม่จ่ายค่าชดเชย จะถือเป็นเหตุขาดว่า นายจ้างเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมไม่ได้ เพราะความรับผิดชอบในเรื่องสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยเป็นเรื่องผลของการเลิกจ้างไม่ใช่สาเหตุของการเลิกจ้างแต่อย่างใด⁶

ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าการเลิกจ้างของผู้ประกอบธุรกิจด้านกีฬา อันได้แก่ เจ้าของสโมสร หรือนายจ้างจะถือว่าเป็นธรรมหรือไม่นั้น จำเป็นต้องดูข้อเท็จจริงเป็นกรณีๆ ไป ซึ่งการจะพิเคราะห์ว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมหรือไม่นั้น ต้องกระทำโดยศาลเท่านั้นที่จะเป็นผู้พิจารณาและให้ความคุ้มครองตามกฎหมายแก่ลูกจ้างดังกล่าว

การเลิกจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพในกรณีที่มีการอ้างการบาดเจ็บของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพจนไม่สามารถลงทำการแข่งขันให้กับสโมสรหรือไม่สามารถลงทำการฝึกซ้อมได้นั้น จะถือว่าเป็นการเลิกจ้างโดยเป็นธรรมหรือไม่นั้นจะต้องพิจารณาเป็นกรณีๆ ไป โดยพิจารณาจากสาเหตุของการเลิกจ้างเป็นสำคัญ การเลิกจ้างนั้นถ้าเป็นการเลิกจ้างเนื่องจากลูกจ้างซึ่งเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพกระทำผิดร้ายแรง กระทำการโดยทุจริตหรือกระทำผิดกฎหมายอาญานั้น การที่ นายจ้างเลิกจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพด้วยสาเหตุดังกล่าว ถือว่ามีเหตุผลเพียงพอและเป็นการเลิกจ้างโดยเป็นธรรม เช่น การที่นายจ้างเลิกจ้างนักฟุตบอลเนื่องจากการกระทำการล้มบอล หรือตรวจพบสารเสพติดก่อนทำการแข่งขัน ซึ่งการกระทำดังกล่าวนี้แม้ว่านายจ้างจะทำการตัดเตือนแล้วแต่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพก็ยังกระทำการดังกล่าวอีก

⁵ อักษรากัท สารธรรม. (2549). *อำนาจนายจ้างในการเลิกจ้าง*. สารนิพนธ์มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 9 – 10.

⁶ พงษ์รัตน์ เครือกลิ่น. (2548). *คำอธิบายกฎหมายจ้างแรงงาน จ้างทำของ รับขน*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : วิญญูชน. หน้า 20-22.

ในกรณีที่นายจ้างเลิกจ้างลูกจ้างซึ่งเป็นนักกีฬาฟุตบอลอาชีพโดยไม่มีเหตุผลที่เพียงพอ การเลิกจ้างของนายจ้างนั้นย่อมก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพโดยไม่มีเหตุอันสมควร การเลิกจ้างดังกล่าวถือว่าเป็นการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรม เช่น นายจ้างเลิกจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเนื่องจากอาการบาดเจ็บจากการแข่งขันหรือการฝึกซ้อม แต่ไม่ร้ายแรงถึงขนาดสมรรถภาพในการทำงานได้ การไม่มีข้อกำหนดในเรื่องเกี่ยวกับที่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพได้รับบาดเจ็บไว้ในสัญญาจ้าง ย่อมเป็นการไม่คุ้มครองสิทธิของนักกีฬาฟุตบอลอย่างเต็มที่ ถึงแม้ผู้ประกอบธุรกิจด้านกีฬาหรือสโมสรฟุตบอลส่วนใหญ่จะมีแพทย์หรือนักกายภาพที่คอยรักษาดูแลและจ่ายค่ารักษาให้กับนักฟุตบอลก็ตาม แต่ก็พบมีการจ่ายรักษาพยาบาลให้นักนักฟุตบอลที่อยู่ภายใต้สังกัดตนเป็นเพียงบางรายเท่านั้น ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันในบรรดานักฟุตบอลอาชีพด้วยกันเองเท่าที่ควร แต่เมื่อนักกีฬาฟุตบอลรายใดที่ไม่มีการทำประกันภัยไว้ให้แล้วเกิดการบาดเจ็บขึ้นมา นักฟุตบอลรายนั้นต้องทำการรักษาพยาบาลโดยจ่ายค่ารักษาพยาบาลเอง ทำให้นักกีฬาฟุตบอลบางรายเกิดปัญหาที่ไม่ได้มีรายได้มากเท่าที่ควรก็จะไม่ได้รับการรักษาพยาบาล จนเป็นสาเหตุให้นักกีฬาฟุตบอลไม่สามารถลงทำการแข่งขันให้กับสโมสรได้ จนนำมาเป็นสาเหตุที่นายจ้างนำมาเป็นข้ออ้างในการเลิกจ้างนักฟุตบอลอาชีพรายนั้น โดยอ้างเหตุแห่งการไม่จ่ายค่าชดเชยให้กับนักฟุตบอลอาชีพรายนั้น ซึ่งเหตุดังกล่าวไม่ใช่การกระทำความผิดของลูกจ้างอันเป็นเหตุให้นายจ้างหรือสโมสรพ้นความรับผิดชอบในการจ่ายค่าชดเชย แต่นายจ้างหรือสโมสรฟุตบอลที่เลิกจ้างลูกจ้างอ้างเหตุนี้ไม่จ่ายค่าชดเชย ทำให้นักฟุตบอลอาชีพที่เป็นลูกจ้างได้รับความเดือดร้อน

3.3 ปัญหาการคุ้มครองกองทุนนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ

พระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 กำหนดให้มีกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ เพื่อเป็นทุนหมุนเวียนสำหรับใช้จ่ายเพื่อการดำเนินงานเกี่ยวกับการช่วยเหลือ การสงเคราะห์ สวัสดิการ การส่งเสริม การสนับสนุน การพัฒนาและการอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาอาชีพ นักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพ โดยมีเงินจากรัฐบาลเป็นหลัก นอกนั้นจะเป็นเงินค่าปรับทางปกครองตามกฎหมายเงินหรือทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคหรือมอบให้ กองทุนกีฬาอาชีพมีขนาดเล็ก การที่กองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ มีแหล่ง รายได้สำคัญจากงบประมาณแผ่นดิน เงินอุดหนุนจากรัฐบาล โดยไม่มีรายรับที่เกิดจากการดำเนินงานของกองทุนเพื่อสมทบไว้ใช้จ่ายหมุนเวียนในกิจการเพื่อให้เกิดความคล่องตัว และลดภาระงบประมาณ ในขณะที่รายจ่ายหลักตามวัตถุประสงค์ของกองทุนมีลักษณะ เป็นการจ่ายขาดเพื่อการส่งเสริมและสนับสนุนเกี่ยวกับการกีฬาซึ่งรัฐจัดสรรเงินงบประมาณ ให้อยู่แล้วกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพจึงไม่ใช่หลักประกันที่มั่นคงสำหรับนักกีฬาอาชีพ และบุคลากรกีฬาอาชีพในการที่จะดูแลสวัสดิการต่าง ๆ ให้เกิดความยั่งยืนก็ตาม

แม้ปัจจุบันนักกีฬาฟุตบอลอาชีพและบุคลากรกีฬาอาชีพในปัจจุบันจะมีรายได้ที่สูงขึ้น แต่นักกีฬาฟุตบอลอาชีพบางรายและบุคลากรกีฬาอาชีพฟุตบอลบางรายยังไม่มีรายได้และสวัสดิการที่มั่นคงเพื่อการดำรงชีพสำหรับตนเองและครอบครัว เมื่อเกิดการถูกเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมย่อมก่อให้เกิดปัญหาในการดำรงชีวิตของนักฟุตบอลอาชีพที่ไม่สามารถร้องขอความช่วยเหลือจากเงินกองทุนในส่วนนี้ได้ เนื่องจากมีการกำหนดการช่วยเหลือนักฟุตบอลอาชีพไว้หลายๆประการ

ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าจากกรณีที่ 2 เมื่อนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเป็นอาชีพที่จะต้องใช้ทักษะและความเชี่ยวชาญซึ่งต้องเกิดจากการฝึกฝนในการทำงานก็มักจะประสบอันตรายจากการฝึกซ้อมหรือการแข่งขันขึ้นอันเป็นสาเหตุที่ทำให้บาดเจ็บหรือสโมสรนำมาเป็นเหตุแห่งการอ้างในการเลิกจ้างแล้วไม่จ่ายค่าชดเชยให้กับลูกจ้าง ซึ่งทำให้ลูกจ้างได้รับความเดือดร้อนจากการว่างงาน ซึ่งถือได้ว่าไม่ได้เป็นเหตุหรือการกระทำความผิดอันร้ายแรง เมื่อลูกจ้างได้รับความเดือดร้อนตามพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 ได้มีการจัดตั้งกองทุนเพื่อช่วยเหลือนักกีฬาอาชีพประเภทขึ้น แต่ก็พบว่ากองทุนดังกล่าวเป็นการส่งเสริมช่วยเหลือทางด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ หรือผู้ซึ่งประสบอุบัติเหตุหรือได้รับความเสียหายหรืออันตรายจากการแข่งขัน และกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์ ซึ่งจากการศึกษาพบว่าถ้านักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ถูกเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมจะเข้าหลักเกณฑ์ในการขอความช่วยเหลือจากกองทุนนี้หรือไม่ ซึ่งจะได้ทำการวิเคราะห์และหาทางแก้ไขต่อไป

บทสรุป

จากการศึกษาถึงการจ้างนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ แม้จะมีการบังคับใช้โดยพระราชบัญญัติส่งเสริมกีฬาอาชีพ พ.ศ. 2556 แต่ผู้วิจัยก็พบว่ายังไม่มีข้อกำหนดสัญญาจ้างระหว่างสโมสรกับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพให้มีสัญญาที่เป็นมาตรฐานเดียวกันเอาไว้ ทำให้สโมสรมีอำนาจเจรจาต่อรองในการทำสัญญามากกว่านักกีฬาฟุตบอลอาชีพ ทำให้นักกีฬาฟุตบอลอาชีพต่างต้องยอมรับผลจากการทำสัญญาดังกล่าว ทำให้เกิดปัญหาต่างๆตามมาอีกมากมาย ดังนี้

1. ปัญหาด้านสวัสดิการของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ อันได้แก่การประกันภัยของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ หลายสโมสรที่ไม่มีการกำหนดเรื่องประกันภัยให้กับนักฟุตบอลอาชีพที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของสโมสรทุกคน เป็นเพียงการทำสัญญาประกันภัยไว้ให้กับนักฟุตบอลอาชีพที่มีชื่อเสียงเท่านั้น รวมไปถึงการจ่ายค่ารักษาพยาบาลที่มีการจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้กับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเพียงบางรายเท่านั้น ทำให้นักฟุตบอลอาชีพบางรายไม่ได้รับการรักษาอย่างเท่าเทียมกัน จนเป็นปัญหาที่ 2 ตามมา

2. ปัญหาการเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมโดยอ้างเหตุแห่งการบาดเจ็บของนักกีฬาฟุตบอลอาชีพ จนเป็นสาเหตุให้นักกีฬาฟุตบอลไม่สามารถลงทำการแข่งขันให้กับสโมสรได้ จนนำมาเป็นสาเหตุที่นายจ้างนำมาเป็นข้ออ้างในการเลิกจ้างนักฟุตบอลอาชีพพรายนั้น โดยอ้างเหตุแห่งการไม่จ่ายค่าชดเชยให้กับนักฟุตบอลอาชีพพรายนั้น ซึ่งเหตุดังกล่าวไม่ใช่การกระทำความผิดของลูกจ้างอันเป็นเหตุให้นายจ้างหรือสโมสรพ้นความรับผิดชอบในการจ่ายค่าชดเชย

3. ปัญหาการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ แต่ก็พบว่ากองทุนดังกล่าวเป็นกองทุนที่ส่งเสริมช่วยเหลือทางด้านสวัสดิการแก่นักกีฬาอาชีพ และผู้ซึ่งประสบอุบัติเหตุหรือได้รับความเสียหายหรืออันตรายจากการแข่งขัน และกรณีอื่นอันควรแก่การสงเคราะห์ ซึ่งทำให้นักกีฬาฟุตบอลอาชีพที่ถูกเลิกจ้างโดยไม่เป็นธรรมจะสามารถเข้าร้องขอความช่วยเหลือจากกองทุนดังกล่าวได้หรือไม่

ซึ่งผู้วิจัยจะได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบด้านสวัสดิการกับนักกีฬาฟุตบอลอาชีพเปรียบเทียบในด้านการเลิกจ้างโดยอ้างเหตุแห่งการบาดเจ็บของนักกีฬาฟุตบอลของประเทศไทยกับประเทศอังกฤษ และการขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนส่งเสริมกีฬาอาชีพ ที่ได้อธิบายไว้ในบทที่ 3 แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบในบทที่ 4 และหาแนวทางในแก้ไขและเสนอแนะปรับปรุงในบทที่ 5ต่อไป